

ANTJE BABENDERERDE

Nematoma

MÉNULIO

pusé

Nemátoma

MÉNULIO

pusé

Versta iš
*DIE VERBORGENE SEITE
DES MONDES*
*Arena Verlag GmbH, Würzburg,
Germany, 2007*

Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios
bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS) portale ibiblioteka.lt

© Tekstas, Antje Babendererde

© Viršelio iliustracija, *Shutterstock*

Pirmą kartą 2007 metais vokiečių kalba pavadinimu *Die
verborgene Seite des Mondes* Vokietijoje išleido *Arena Verlag GmbH*.

Lietuvių kalba išleista susitarus su *Arena Verlag GmbH*,
Viurcburgas, Vokietija.

Visos teisės saugomos.

© Vertimas į lietuvių kalbą, Jolita Kartanaitė, 2008

© Leidykla „Nieko rimto“, 2023

ISBN 978-609-441-894-5

Antje Babendererde

Nematomą
MĖNUOLIŲ
pusę

Iš vokiečių kalbos vertė Jolita Kartanaitė

Vilnius
2023

Okaadaakai – drąsiai, jaunai moteriai

→ 1 ←

Jau kokią valandą ašarų nebebuvo. Ant lovos Julija sausa gerkle kūkčiojo į pagalvę. Visą kūną gėlė iš skausmo ir stipraus noro pasukti laiką atgal, bent kelias valandas. Bet ji žinojo, kad tai neįmanoma.

Kai kurie dalykai nesugrąžinami. Sunku suvokti, bet tai praėjo ir nebepasikartos.

Mirė tėtis. Vidury dienos ji, einanti kaimo keliuku, partrenkė girtas vairuotojas. Tėtį sužeidė taip sunkiai, kad širdis liovėsi plakti pakeliui į ligoninę. Julija ir jos mama Hana ką tik iš ten. Džonas atrodė ramus ramutėlis, lyg miegotų. Tačiau taip, savaime suprantama, nebuvo. Julijai penkiolika, ji žino, kuo skiriasi miegas nuo mirties. Iš mirties negrįžtama.

Mintis, kad tėtis mirė, į Juliją skverbėsi labai pamažu. Mergina troško, kad ir jos širdis liautuši plakusi, kad ji nebegalvotų, nebejaustų. Jai visko buvo per daug, net kvėpuoti sunku. Tačiau raumuo krūtinėje, nepaisydamas merginos noro, nesiliovė stipriai susitraukinėti.

Julijos kambaryje užuolaidos užtrauktos. Gegužė ėjo į pabaigą ir lauke saulė skleidė šilumą. Mergina girdėjo linksmus vaikų šūksnius, sklindančius iš žaidimų aikštelės už namo. Apimta visiškos nevilties, ji užsispaudė ausis. Nenorėjo nieko girdėti, matyti. Netgi saulės šviesos.

Julijos tėčiui patiko karštos vasaros: jis išaugo Nevados pusdykumėje. Ir, kai po daugelio tamsių, lietingų dienų ryte pirmą kartą vėl išlindo saulė, jis spruko iš miesto pasivaikščioti po kaštonais apaugusias kalvas.

Ten jis nebenuėjo.

Neilgai trukus Julijai pritrūko jėgų laikyti užsispaudus ausis. Iš koridoriaus į pritemdytą kambarį skverbėsi dulšūs garsai. Kažkas kalbėjosi su mama. Atsivėrė durys, tačiau Julija nenorėjo žinoti, kas įėjo. Ji tenorėjo, kad ją paliktų ramybėje, norėjo įsisupti į savo sielvarto kokoną.

Kažkas atsisėdo ant lovos. Guosdamas glostė jai pečius, galvą. Julija juto, kaip kūną sutraukia mėšlungis. Ji nenorėjo, kad ją liestų. Pasislinko į šoną, atsisėdo ir pagalvę kaip apsauginį skydą pasidėjo prieš save. Tai buvo močiutė, Hanos mama.

– Julija, man taip gaila, – pasakė.

Julija mylėjo močiutę, bet ši nemėgo Julijos tėčio.

„Ir kodėl gi tai būtina turėjo būti indėnas, Hana?“ – močiutė kiekviena proga klausdavo dukters. Pavyzdžiui, kai Džonas vis negrįždavo laiku namo, nors Hana ir jis norėjo kartu kur nors išeiti. Ir kodėl gi tai būtina turėjo būti indėnas?

Julijos tėtis Džonas Temokas buvo kilęs iš vakarinės šošonų genties, gyvenančios Centrinėje Nevadoje. Julija žinojo, kad tėtis ilgisi savo žemės ir ankstesnio gyvenimo. Džonas niekuomet nesiskundė, tačiau ilgesį galėjai išvelgti jo tapytuose paveiksluose. O kartais šis ilgesys atsispindėdavo ir jo žvilgsnyje. Žvilgsnyje, kuris dažnai klaidžiodavo toli, po tolimas kaip mėnulis vietas.

Julija manė, kad ašaros jau išseko, bet į akis jos pliūpteldavo neperspėjusios ir apakindavo. Kūną vėl supurtydavo iš pat gelmių kylantis kūkčiojimas. Ji daugiau nebegirdės tėčio juokiantis, nebe-
gaus jo patarimų, nebevaikštinės kartu po mišką, neberas jo glėbyje paguodos.

Niekas jos nebevadins *paukštaitė*.

Šis *niekada* visiškai užvaldė Juliją. Lig šiol ji nežinojo, ką iš tikrųjų reiškia prarasti.

Po valandėlės purtydama galvą močiutė atsistojo ir išėjo iš kambario, bet durų neuždarė. Akimirka Julija klausėsi iš virtuvės sklindančių mamos ir močiutės balsų. Paskui pakilo iš lovos, išslinko iš kambario ir koridoriumi priėjo prie siaurų laiptų, vedančių į stogo mansardą.

Įžengus į mažą tėčio ateljė, padvelkė terpentinu. Nuo saulės šviesos, krintančios pro įstrižus mansardos stoglangius, gėlė akis. Mergina už savęs uždarė duris ir spynoje pasuko raktą. Tegu niekas jai netrukdo. Julija norėjo pabūti viena su tėčio paveikslais. Nes iš čia jis dar neišnyko, tikrai, o praėjusios valandos atrodė tik kaip baisus sapnas.

Ant baltų mansardos sienų kabėjo ir į jas buvo atremti tėčio paveikslai. Jis niekada netapė žmonių figūrų arba veidų, tėtis tapė vien peizažus, savo ilgesio peizažus. Alyvmedžio žalumo plikos kalvos, tuopos, tamsiai žalios vasarą, rudenį auksinės. Ir visada tas baltas rančos namas su mėlynomis durimis ir mėlynais langų rėmais. Rančą jis vaizdavo iš skirtingos perspektyvos ir įvairiai.

Julijos įsivaizdavimu, ši namą ir jo apylinkes gaubia paslaptis. Tai jos senelių indėnų ranča. Bet nei su ranča, nei su savo giminaičiais indėnais Julija taip ir nesusipažino.

Ach, tėti, – galvojo ji, – kodėl gi niekada nepasiėmei manęs kartu?

Tokį klausimą savo tėčiui paskutinįkart mergina uždavė prieš trejus metus. Kaip visuomet, tėtis nuo atsakymo išsisuko. Kad jo mama Ada užsispyrusi ir nenori matyti nei Hanos, nei savo anūkės. „Čia aš kaltas, Julija. Tiesa sakant, ji pyksta ant manęs.“

Julija išsižeidė ir atkakliai nebeklausinėjo. Tėtis liovėsi jai pasakojęs apie rančą ir kalnus, o Julija mėgino apie tai nebegalvoti.

Dabar mergina apžiūrėjo beveik visus paveikslus, liko tik vienas. Ji neryžtingai artinosi prie audeklu uždengto molberto. Tėtis prie šio paveikslo dirbo jau ilgokai ir laikė tai paslapyje. Galbūt ruošė dovaną jai. Drebančiomis rankomis Julija nuėmė nuo molberto skraistę.

Po medžiaga slėpėsi nebaigtas portretas. Įkypos, smalsiai žvelgiančios akys. Išraiškingos lūpos, dažais dar netapytos. Smailus smakras. Stora kasa, tik kontūrai. Tėtis piešė ją. Tas, kuris niekada nedrįso teptuku tapyti veidų.

Julija atsisėdo ant grindų, į sieną atrėmė galvą ir išžiūrėjo. Tėtis pagavo esminius bruožus, bet mergina svarstė, ar tai tikrai ji. Ar jis ją matė taip? Kas ji yra apskritai? Ji jautėsi tokia pat nebaigta, kaip tas portretas. Tėtis paliko ją nebaigtą. Ką gi jai dabar daryti?

Merginos žvilgsnis apsiblausė, paveikslo spalvos susiliejo ir ji giliai atsiduso. Pasigirdo beldimas į duris.

– Julija, tu čia?

Ji neatsakė. Gana lėtai nuslinko į šoną ir atsigulė ant grindų. Julija galvojo: *Manęs niekur nėra.*

Kažkas atsitiko, Simonas tai pajuto iškart. Kartu pusryčiaujant Ada beveik nekalbėjo. Tyli valgydino berniuką. Ir Boidas nieko nesakė. Atrodė, kad per naktį abu labai suseno.

Tomis rėkė. Jis iki kraujo kandžiojosi dilbius, dėl to močiutė barėsi. Tai Ada darė labai retai. Kažkas tikrai atsitiko. Kai praėjusį vakarą Simonas, eidamas į savo namelį ant ratų, išėjo iš namo, viskas buvo kaip visuomet. Tačiau jis gerai žinojo, kad reikalai gali pasikeisti ir per naktį.

Simonas juto abiejų senukų sielvartą, kuris kaip tamsi, sunki atklodė užgulė rančą. Ramybės nedavė nežinia: vaikinai nenutuokė, kas atsitiko. Suklysti nesunku, tikrai paprasta sužeisti žmogų, jei jis jau kenčia. Tą vaikinai yra patyrę ganėtinai daug kartų.

Tačiau senukų klausti nedrįso. Bijoję, kad tai, kas atsitiko, gali pakeisti jo gyvenimą.

Kaip kaskart priešpiet Ada ruošėsi plauti indus. Simonas užsuko veršiuko butelio čiulptuką ir nuėjo prie aptvaro. Jį nusekė jaunas šuo mišrūnas – Pipiras. Simonas pagirdė mažąją telyčaitę Mažę ir valandėlę ją meiliai glostė. Tada nuo krūvos nuvertė ir prie tvoros nurideno keturis sunkius šieno ritinius, peiliu perkirto virvę ir šakėmis padalino šieną karvėms.

Trylika jaunų gyvulių. *Tik trylika.* Tikrai per mažai, kad išlaikytum galvijų bandą. Aptvertose rančos pievose dar ganėsi septyniasdešimt penkios karvės – per mažai, kad dvi arba tris parduotum dėl maisto ir benzino. Per mažai, kad galėtum išsiversti ateinančią žiemą.

Abu senukai nebežinojo, kaip bus toliau. Ir vis dėlto, kiekvieną dieną jie sunkiai arė, darė tai, ką reikėjo daryti, lyg viskas klostytųsi kuo puikiausiai. Ada dažnai keliaudavo. Tokiuose miestuose kaip Niujorkas, San Fransiskas arba Vašingtonas žmonių minioms ji kalbėjo apie neteisybę, kurią jos tauta patyrė nuo to laiko, kai baltieji apsigyveno jų žemėje.

Kai senoji būdavo namie, rančioje, rūpindavosi berniuku, daržu, ūkiu. Simonas ir Boidas prižiūrėjo gyvulius, pildė malkų atsargas už namo arba remontavo kokias nors transporto priemones ir mašinas. Beveik kas dieną senukas keturračiu motociklu važinėjo palei rančos tvorą ir taisė sulūžusias vietas. Simonas jam padėjo, šis darbas vaikinui patiko. Tai nebuvo sunku ir jis be žodžių žinojo, ką reikia daryti.

Kai ši saulėtą rytą Simonas kartu su Boidu lopė medinę tvorą, vaikas pamatė per tamsius senuko skruostus riedant ašaras.

Ašaros Boidui užtemdė akis, jis plaktuku mostelėjo į tuštumą. Simoną užliejo neaiški baimė, net skrandis suspazmavo. Jis delnu palietė Boidui ranką. Akimirką jie taip stovėjo, nejudėdami ir tylėdami. Tada senukas marškinių rankove nusišluostė šlapią veidą, patapšnojo Simonui per pečius ir tęsė darbą.

Jau vakarėjant Simonas galų gale sužinojo, kas atsitiko. Vienintelis senukų sūnus, Džonas, žuvo eismo įvykyje Vokietijoje. Liko vokietė žmona ir dukra. Julija. Rančos svetainėje kabėjo jos ir jos tėčio nuotrauka. Simonas dažnai stovėdavo priešais tą nuotrauką. Julija – apvalaina mergaičiukė su kabėmis. Ji negalėjo susilaikyti nepadovanojusi fotografui švytinčios šypsenos.

Simonas žinojo, kad abu senukai dar turi Aliaskoje gyvenančią dukterį. Jos vardas Sara, ji – Tomio mama. Kol Simonas dirbo Adai ir Boidui, ji nė kartelio nebuvo pasirodžiusi rančioje. Niekas neateidavo padėti senukams. Abu vaikai mieliau laikėsi atokiai nuo šios vietos. Nors Džeisonas, Džono sūnus iš pirmosios santuokos, ir gyveno su savo mama Eldoros Slėnyje, gyvenvietėje, tik už dvidešimties kilometrų nuo rančos, bet fiziniu darbu nelabai

tesidomėjo. Jis mieliau visą dieną važinėdavosi savo perdarytu dviviečiu automobiliu. Ada pyko ir dėl to. O dabar mirė ir jų didžioji viltis – vienintelis sūnus.

Simonas visu kūnu jautė artėjančius pokyčius. Jis nežinojo, kas keisis, bet tai jam kėlė baimę.

Keturias dienas iki laidotuvių Julija buvo lyg panirusi į miglą. Girdėjo prislopintus garsus. Jai atrodė, kad neatpažįsta aplinkos ir jada vatiniame rūke.

Julija beveik nevalgė; viskas, ką įsidėdavo į burną, atrodė prėska. Kalbėjo tik tai, kas būtina; vien norėdama prabilti turėjo sutelkti visas jėgas. Buvo sunku valytis dantis, šukuotis ir rengtis. Kas dabar pims jai kasą? Tėčiui tai patiko, o Hana buvo įsitikinusi, kad dukra tam per didelė ir gali susipinti pati.

Naktimis Julija tyliai verkdamo, ryte pailsusi užmigdamo. Apsilankė jos draugė Ela ir, vieną po kito siūlydama beprotiškus dalykus, norėjo ją prablaškyti, tačiau Julija beveik nereagavo. Elai vėl pabandžius, mergina paprašė mamos, kad draugę išlydėtų. Ji nenorėjo, kad kas nors ją tokią matytų, tik ne Ela. Julijai skaudėjo, ji buvo nuvargusi, panirusi į tamsą. *Tarsi be odos.*

Tėčio laidotuvėse ji jautėsi taip, lyg stovėtų už stiklo. Lyg tai nebūtų su ja susiję. Lyg į kapą būtų nuleidžiamas ne Džonas Temokas, o kas nors svetimas.

Kartu su tėčiu mirė tiek daug. Jos draša, tikėjimas ir dalis pasitikėjimo savimi – tai tėtis jai dovanojo kartu su savo meile. Jos nerūpestingumas ir galimybė pasitikėti kitu žmogumi, kuris buvo toks pat kaip ir ji. Dabar neliko galimybės iš tėčio sužinoti ką nors apie savo indėniškas šaknis. Julija prarado ne tik tėtį, bet ir dalį savęs.

Dieną po laidotuvių mama pašaukė Juliją į svetainę. Hana sėdėjo ant sofos, veidas buvo raudonas ir paburkęs. Rankose gniaužė nosinę.

Nuo to laiko, kai mirė tėtis, Julija neprisivertė apkabinti motinos. Kai tėvai ginčydavosi, tai daugiausia dėl to, kad Hana dėl ko nors priekaištaudavo Džonui. O jis – priešingai – jai niekada nepriekaištavo, neprašė, kad ji dėl jo pasikeistų. Julija dažnai stebėdavosi, kaip tėtis gali pakęsti mamą.

Po avarijos visi kas sau mėgino susidoroti su skausmu. Hana paliko Juliją ramybėje, tas jai labai tiko.

Mergina atsisėdo kitoje sofos pusėje, ganėtinai toli nuo mamos, ir ją stebėjo. Hana buvo maža ir grakšti, visuomet trykštanti energija ir pasitikinti savimi. Visus šiuos metus ji sunkiai dirbo ir išlaikė šeimą, tuo metu Džonas būdavo namie, tapydavo paveikslus ir rūpindavosi Julija. Dabar Hana atrodė išblyškusi ir trapi. Akimirką Julijai pagailo mamos – iki tol jos tamsiame sielvarte tam nebuvo vietos.

– Kalbėjau su tavo seneliais Nevadoje, – tarė Hana. – Jie nori su tavim susipažinti.

Julija spoksojo į kilimą. Hanos žodžiai lėtai skverbėsi į jos mintis. *Jie nori su tavim susipažinti.* Jos seneliai indėnai nori ją pamatyti. Dabar, kai jų vienintelis sūnus mirė. Tačiau ilgus metus apie ją nenorėjo nė girdėti!

Kad aplankyti vaikus iš pirmosios santuokos ir tėvus, Džonas kas antri metai skrisdavo į Nevadą. Jis nė karto nepasiėmė Hanos ir Julijos, jos rančioje esą nelaukiamos.

Kas kartą jam sugrįžus prirėkdavo vis daugiau laiko liūdesiui nuslūgti ir nusiraminti. Per pastaruosius trejus metus tėtis beveik

nekalbėdavo apie namus ir savo tėvus, nors Julija žinojo, kaip jis jų pasiilgsta.

– Po dviejų savaitių kalnuose vyks šošonų genties vasaros stovykla, ir tavo močiutė mus į ją pakvietė, – pasakė Hana. – Ten turėtų būti surengta atsisveikinimo su tėčiu ceremonija, – moteris giliai įkvėpė. – Jei nori, skrisime.

Julija buvo tokia sutrikusi, kad nebežinojo, ko nori. Ji visada svajojo apie Nevadą. Mergina norėjo ten skristi su tėčiu, kad jis jai viską aprodytų. Ką gi ji ten veiks be tėčio?

Ji buvo mačiusi tik senelių nuotraukas ir keletą senų laikraščių iškarpu, kurias jai parodė Džonas. Mergaitė žinojo, kad Ada ir Boidas Temokai nepaliaudami kovoja dėl Amerikos čiabuvių teisių. Viename iš laikraščių straipsnių žurnalistas abu senukus pavadino kovos prieš žemės užgrobimus, atominų bombų bandymus ir aukso gavybą vakarinėse šošonų žemėse stuburu.

Julija pakėlė galvą ir pažvelgė į mamą.

– Ar galiu apie tai pagalvoti?

– Žinoma. Tik ne per ilgai, turiu nupirkti bilietus.

– Pasakysiu rytoj, okei? – Julija atsistojo išeiti iš svetainės, tačiau prie durų atsigręžė. – Kodėl tu tada būtinai norėjai sugrįžti į Vokietiją? Kodėl nelikai su tėčiu rančioje?

Hana liūdnai pažiūrėjo į dukterį.

– Kodėl nenorėjau likti? Ak, Julija, žinai tiek mažai, negali visko suprasti teisingai. Ranča... – ji nutilo. – Pradžioje buvo nesunku tai pakęsti. Buvau įsimylėjusi tavo tėtį. Labai įsimylėjus. Ir tikrai tikėjau, kad galima prie visko priprasti, jei tik nori.

– Bet tai nepadėjo.

– Ne. Tu nežinai, kas yra ranča. Toji vienatvė. Visur šiukšlės, skurdas. Nebuvo netgi šilto vandens.

Julija patempė lūpą.

– Visa tai taip paviršutiniška.

– Paviršutiniška? Visiškai nieko nenutuoki. Joks normalus žmogus negali to iškęsti.

– Jie tai iškenčia. Mano seneliai ten gyvena. Ir tėtis ten taip pat iškentė, prieš susipažindamas su tavimi.

– Dieve mano, Julija! Aš nenorėjau, kad augtum laulyne. Negi dėl to tu manęs taip neapkenti?

Nes galbūt tėtis dabar būtų gyvas, – pagalvojo Julija.

– Ir kodėl aš tau teisinuosi? Neprivalau to daryti! – atrodo, kad Hana pašoks, bet tuomet ji vėl susigūžė ir sušnabždėjo:

– Tiesiog negalėjau ten likti.

Julija tylėdama žiūrėjo į mamą.

– Patikėk, ne vien tik šiukšlės ir visas tas primityvumas mane ten pribaižė. Tai buvo daug daugiau, – Hana delnais pasitrynė veidą, lyg jai skaudėtų. – Siaubingai kentėjau, nes tavo močiutė manęs nepriėmė. Ada pritvinkusi apmaudo ir įtūžio. Ji įsitikinusi, kad visi baltieji – ateiviai. Ji mano, kad prieš daug daug metų mūsų protėviai iš kitos planetos nusileido į žemę ir čia užsiliko. Todėl nemokame priimti atsakomybės už Žemę Motiną. Ada įsitikinimų nepakeitė ir bijau, kad neapsidžiaugs mane pamačiusi.

Julija žengtelėjo arčiau mamos.

– Bet tu gi nekalta dėl to.

Hana pakėlė akis:

– Man baisu, Julija.

– Ko tau baisu? Dviejų senukų?

– Karo, kurį jie kovoja.

– Kokio karo? – paklausė Julija suraukusi kaktą.

Mama atsistojo ir nuėjo prie lango.

– Tu žinai, kokie visuomeniški tavo seneliai. Jie kovoja už gamtos apsaugą, protestuoja prieš aukso kasyklą šošonų žemėje, prieš atominių bombų bandymus, – Hana atsigrėžė. – Tačiau tavo tėtis niekada tau nepasakojo, ką tai reiškia iš tiesų, ar ne?

Julija tyliai papurtė galvą.

Mama ėmė vaikščioti kambaryje pirmyn atgal.

– Tau jis pasakodavo senas istorijas apie savo tautą, apie tos žemės grožį ir tradicinių papročių reikšmę. Aišku, jis tau pasakojo ir apie senąsias sutartis, kuriomis šošonai JAV valdžiai suteikė teisę naudotis savo žeme. Bet kad JAV valdžia sulaužė šią sutartį, ir ką tai reiškia šiandien, apie tai nieko nežinai, – Hana nusivylusi mostelėjo ranka. – Tavo seneliai nemoka mokesčių už tai, kad naudojasi ganyklomis, nes pagal Rubinų slėnio sutartį ši žemė vis dar priklauso vakarų šošonams. Taigi kas kelerius metus rančioje pasirodo Valstijų žemės reikalų biuro atstovai su sunkvežimiais ir sraigtasparniais. Lydimi šerifų ir federalinės policijos jie sugaudo tavo seneliams priklausančius arklius ir galvijus. Ir be jokių išlygų parduoda juos iš varžytynių. Pinigus pasilieka.

– Betgi tai vagystė, – tarė Julija pasipiktinusi. – Sakei, kad gyvuliai priklauso rančiai.

Hana gūžtelėjo pečiais.

– VŽRB teigia, jog daro tai tam, kad padengtų skolas. Tavo seneliai išiskolinę, Julija. Daugiau kaip trisdešimt metų nemokėjo

jokių žemės mokesčių. O VŽRB sako, esą gyvuliai neteisėtai gano-
si valstybės žemėje. Sraigtasparnių, tarnybinių automobilių kuro
išlaidos, atlygis vyrams, gaudantiems gyvulius... Spėju, skola siekia
penkis milijonus dolerių.

Penki milijonai dolerių.

– Bet?.. – Julija sukręsta tylėjo.

– Kodėl tėtis tau to niekada nepasakojo? Jis nenorėjo, kad tu jį
laikytum žmogumi, kuris bėdoje palieka savo šeimą. Julija, tavo
seneliai iki kaklo įklimpę į bėdas. Jie vieni nebegali tvarkytis ran-
čioje. Šeima susiskaldžiusi, o močiutė nepasitiki nė vienu svetimu,
siūlančiu pagalbą. Ada ir Boidas tikėjosi, kad tavo tėtis vieną dieną
perims rančą, o vietoj to jis išvažiavo su manimi. Kai jie kovojo dėl
išlikimo, jis tapė peizažus. Jų akyse tėtis buvo nevykėlis.

Julija nususuko. Mieliausiai būtų užsikimšusi ausis.

Kodėl tėtis jai nepasakojo apie visa tai? Kodėl jo nebėra, kad
atsakytų į šiuos klausimus?

– Jis nevykėlis, nes nusprendė su mumis gyventi Vokietijoje? –
pagaliau ištarė pašnibždomis.

Hana neatsakė, tik tyliai verkė.

Julija juto, kaip jai susvaigo galva. Giliai įkvėpė, kad nuvytų
blogumą, tamsias liūdesio, baimės ir nusivylimo bangas.

Giliai sužeista ir sutrikusi atsistojo, kad pabėgtų iš kambario,
kuriame negalėjo kvėpuoti, nes trūko oro.

– Julija?

Prie durų ji sustojo, atsisuko ir klausiamai pažvelgė į mamą.

– Net jei tu dabar manimi netiki, – tarė Hana, – tavo tėtį aš
labai mylėjau.

Penkiolikmetė Julija po tėčio mirties drauge su mama keliauja į Nevados valstiją aplankyti savo senelių ir brolio, kurių iki šiol nepažinojo. Jos tėtis buvo šošonų genties indėnas, tad merginos laukia pažintis su savo pačios šeima, šaknimis ir kultūra, o galbūt ir pirmoji meilė.

Vokiečių rašytoja Antje Babendererde gimė 1963 m., užaugo Tiuringijoje. Mokėsi keramikės amato, vėliau dirbo terapeute vaikų psichiatrijos srityje. Nuo 1996 metų rašo knygas, itin domisi indėnų kultūra, istorija ir šandienos situacija. Jautrūs jos romanai suaugusiesiems ir jaunimui šia tema grindžiami intensyviais tyrimais keliaujant po Jungtines Amerikos Valstijas ir yra aukštai vertinami kritikų. Lietuvių skaitytojams A. Babendererde pažįstama iš knygų „Indigo vasara“, „Sniego šokėjas“, „Lakotų mėnulis“ ir „Laumžirgių vasara“. Jos romanai su malonumu skaitomi ne tik vokiečių, bet ir prancūzų, čekų, vengrų kalbomis.

Redaktorė Giedrė Kmitienė
Korektorė Eglė Devižytė
Maketavo Jovita Tamašauskienė
Tiražas 1500 egz.
Išleido leidykla „Niekorimto“
Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius
www.niekorimto.lt
Spausdino UAB BALTO print
Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

Julijai penkiolika, ir jos gyvenimas verčiasi aukštyn kojomis.

Netikėtai žuvus tėčiui, mergina jaučia, kad daugiau niekas nebebus kaip anksčiau. Julija kartu su mama keliauja į Nevadą aplankyti tėčio šeimos. Jie – šošonų genties indėnai. Merginai iki šiol neteko susipažinti su giminaičiais, jų papročiais ir gyvenimo būdu. Julija netgi nesijaučia iš tiesų laukiama...

Mergina buvo pasiruošusi patirti šokių toki kultūrinį šoką, bet nesitikėjo sužinoti tiek daug apie indėnus slegiančias problemas, kurias nutylėjo tėtis. Tačiau Julijai ima patikti Nevadoje. Po dykumos mėnulių pamažu ima užgimti nauji jausmai...

Kitos autorės knygos:

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-894-5

9 786094 418945